

LEOPOLD PISTOLI

A döglött kutyából drótok lógtak

A döglött kutyából drótok lógtak
diszkrétén, ahogy a napon napok óta puffadt.
Hozzányúlni nem volt érdemes, felrobbantani a piac mellett
nem lehetett.

A szaga napról napra tovább kúszott a kereszteződésekben.
Néha már a konténerben is éreztem,
de az agyam tisztábbik fele tudta,
hogy az nem lehet.
Senki nem tudta, hogy
kutyabomba,
vagy csak ráesett egy csomó kábelre,
és úgy maradt.

Irak, Bagdad, 2004. április

Visszahullócsillag a sivatagban

(Ivan Caban kubai nemzetiségű amerikai őrnagy emlékére)

A sivatag piros takaró
alatta tűszúrásnyi csend,
de levegőt nem terem
csak lassan fuldokló halált.
Míg az éj leszáll
vele kél a szél,
lisztszerű homok szítál,
s a dermedő izzadtsággal
cementkérget von az arcomon.
A sómarta egyenruha is megkeményedik,
ahogy a robbanásokat számolom.
Nem jelent semmit, hogy közelednek.
Össze-vissza lőnek.
Ma itt, holnap ott.
Ma te lősz, holnap én meghalok.

Ússzam meg, vagy gyors legyen.
A kubai menekültekből lett amerikai katonák dominikai szívnak
(csak mert az nem embargós).
Ez már az Armageddon, mondja nevetve
Ivan Caban, s zubbonyát levetve
a gúlába rakott karabélyok közt
salsázní kezd,
ahogy tehette Havannában,
kölyökként,
mielőtt egy teknőbe szállt,
hogy átszeljen tengert és óceánt,
majd az ígélet földjére érve
Key West valamelyik öblében,
–ahol nem az álmok várták, csak a Parti Őrség,
hogy Kubába azonnal visszaküldjék,
nyolc év börtönbe,
vagy aláír öt évet, s így inkább –
az amerikai hadseregbe lépett
egy zöld kártyáért és pár zöld bankóért,
s amikor három hónap múlva kiképezték ágyútölteléknek,
Irakba, majd Afganisztánba küldték,
mert érte, érted, és a hozzánk hasonlóért
nem sírnak és tüntetnek az amerikai adófizetők.
(Fel is robbantották, valahol Afganisztánban,
de én most is úgy látom, ahogy
izzadtan, egyenruhában,
Irakban, Bagdadban a kalífa városában,
az elfoglalt Szaddam-palotában
táncol.)

A vörös hold előtt a csenevész datolyapálmák
Rejtőt siratják.
Az éjben arab Kalasnyikovok
hullócsillagokat dobálnak vissza az égbe.

Ha hullócsillagot látsz, és gyorsan kívánsz valamit,
az teljesül.
Akkor ha visszafelé hulló csillagot látsz,
és kívánsz valamit,
az nem teljesül?
Vagy ha nem kívánsz valamit,
az teljesül?

Vagy ha nem kívánsz valamit,
az nem teljesül?
Körülöttem a hangzavar, de én nem tudok szabadulni ettől a
matematikai problémától.
Mit kellene kívánni, hogy jó legyen, amikor nyomjelzős löve-
déssel lövik az eget?
Békét vagy háborút?
Halált vagy életet?

Irak, Bagdad, 2004. július

Anya, én nagyon félek

Anya, én nagyon félek:
kérlek, ne halj meg!
Mi lesz akkor velem?
Ne hagyj itt, fogd még meg, fogd még meg a kezem.
Anya, én nagyon félek,
én nem akarom, hogy fájjon Neked.
Tudom, hogy bibis, de ugye majd elmúlik
és nem fáj, és jó lesz veled?
Anya, majd elmegyünk Világosra,
ne félj, majd én megveszem,
sok pénzem lesz,
annyi, hogy leesik majd kettő is az asztalról,
ha az egészet ráteszem.
Megveszem majd a Világost, a Szakszervezetit,
tudom, hogy most egy csúnya bácsié,
de majd sokat adok, és akkor biztos engedi.
Anya, majd rajzoló a fatönkre
filctollal, mint negyven évvel ezelőtt,
szalonnát sütünk, de senki nem kéri,
csak a tűz lesz jó a hullámok fölött.
És én megveszem Berényt is,
ahol az első otthonunk volt Veled,
és rendbe hozom, és az Angolkertbe járunk,
és elviszlek fagyizni is, ha lehet.
Anya, most, én fogom, most én fogom a kis kezed,
anya ne halj meg kérlek,
nagyon hiányzol nekem.

Látod, itt vagyok, a rákot állom,
állom, ha bennem támad is,
Te is álld, kérlek, akarj még élni,
sétálj, neved még egy kicsit.

Anya, én félek.
Csak homályosan látom a messzeséget.
Anya, apa, legyetek itt mögöttem,
én nem tudom, Ti hogy csináltátok, hogy nem féltetek,
hiszen csak kölykök voltatok,
alig felnőttek, de mégis,
nekem olyan erősnek tűntetek.

Kazan, 2019. január 16.

Kezemhez ért az ősz

Kezemhez ért az ősz, kézen fogott, magával húzott
a szőlők az arcomig és a napsugárban értek,
néhány bódult darázs keringett lassú napsütésben
dió neszelt a lábam alatt, mint ijedt kisegér.
Télen kanapéról néztünk felszálló hópihéket,
ahogy üvegfal előtt győztek a gravitáción
és a parkban néha fehér bundájú mókus ébredt,
hogy kövéren, álmosan elfogadjon némi magot.

Genf, 2019. október 22.

Ma jó nagyon

Ma jól vagyok és ma jó nagyon.
Ma felvetted, végre felvetted a telefont.
Ma tavasz van, s hogy kint levél hull, hát az se baj.
Ma boldog vagyok, és boldogan táncol a szélben az avar.
Avar...avarszín szikrák a szürke szemedben,
és a nyakad oly fehér!
Az öled... az öled göndör fekete fürtje kincset, világot ér.
Ma hazamennék, hogy megöleljelek.
Hogy érezzem újra az ízedet.
Hogy naplementét nézzünk ott... tudod, ott Velence felett.

Genf, 2019. október 24.